

กลุ่มงานคำปรึกษา
รับที่..... 1767
ลงวันที่ 1.4.ค.ค. 2551
เวลา.....

กรมป่าไม้
รับที่ 3205A
วันที่ 1 ค.ค. 2551
เวลา.....
0 1 2

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๑๑๐๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร

กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
ห้องรองอธิบดี (นายสุนันต์ อรุณพรัตน์)
เลขที่รับ ๖A
วันที่ 2 ค.ค. 2551
เวลา.....

กัณยาน ๒๕๕๑

เรื่อง ขอบทวนความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) กรณีการดำเนินการเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

เรื่อง 267A5 ลว กอณ / สห.จคป.

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๖/ป ๕๐๘
ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑

กองการอนุญาต กรมป่าไม้
รับที่ 7829
วันที่ 3 ค.ค. 2551
เวลา.....

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ขอบทวนความเห็นของ
คณะกรรมการกฤษฎีกา กรณีการดำเนินการเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับ
การนำไม้เคลื่อนที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

ตามที่กรมศุลกากรได้ขอทวนความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗)
กรณีการดำเนินการเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้
พุทธศักราช ๒๔๘๔ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้กระทรวงการคลัง
(สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง และกรมศุลกากร) และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม (กรมป่าไม้) แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหารื้อดังกล่าว และ
มีความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ
ตามระเบียบเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน ท่าน อป.น.

เห็นควรมอบ กอณ. 112; สห.จคป.

นางสาวมาลี ศรีวิคนธรรม

179.11

(นางสาวมาลี ศรีวิคนธรรม)

ขอแสดงความนับถือ

(Signature)

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

(Handwritten notes and signatures)

สำนักอำนาจการกรมป่าไม้
โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๑๐๗
สำนักหลักนิติบัญญัติ
โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๘๔๒๐-๓ ต่อ ๓๔๐๓
โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๘๔๒๕
www.krisdika.go.th
www.lawreform.go.th

(Handwritten notes and signatures)

(Signature)
(นายวีระยุทธ กุลทรัพย์)

ผู้อำนวยการกองการอนุญาต

1009, สห.จคป
(Handwritten notes)

(Signature)
(นายสุนันต์ อรุณพรัตน์)
รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมป่าไม้

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ขอบทวนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา กรณีการดำเนินการเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

กรมศุลกากรได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๕๐๓/๑๓๕๘ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความว่า ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งความเห็น เรื่อง การดำเนินการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ กรณีการนำไม้ผ่านแดนโดยวิธีการถ่ายลำ (transshipment) ให้กรมศุลกากรทราบ นั้น กรมศุลกากรได้พิจารณาความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ที่ว่า กฎหมายว่าด้วยป่าไม้มุ่งประสงค์จะคุ้มครองไม้และของป่าโดยกำหนดวิธีการหวงห้ามไว้เพื่อเป็นการควบคุมและป้องกันการตัดไม้ทำลายป่า และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ กำหนดกระบวนการควบคุมและตรวจสอบการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ โดยให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ แสดงได้ว่ากฎหมายว่าด้วยป่าไม้มุ่งประสงค์ควบคุมและตรวจสอบไม้และของป่าโดยเฉพาะการเคลื่อนที่ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ นั้น เป็นการควบคุมภายในประเทศ เช่น การเคลื่อนที่ของไม้หรือของป่าที่ใช้และบริโภคภายในประเทศ ประกอบกับมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มิได้กำหนดยกเว้นให้การนำไม้ซึ่งเป็นสินค้าผ่านแดนเคลื่อนที่ไปเพื่อถ่ายลำ (transshipment) ไม่ต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๙ นั้น กรมศุลกากรเห็นว่าเป็นมุมมองในข้อกฎหมายที่น่าจะไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมาย ดังนั้น กรมศุลกากรจึงขอทบทวนความเห็นในเรื่องการดำเนินการเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ กรณีนำไม้ผ่านแดนโดยวิธีการถ่ายลำ (transshipment) ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. บทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง กำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมสัมพันธไมตรีและความร่วมมือกับนานาประเทศ และพึงถือหลักในการปฏิบัติต่อกันอย่างเสมอภาค ตลอดจนปฏิบัติตามพันธกรณีที่ได้กระทำไว้กับนานาประเทศ และมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง กำหนดให้รัฐดำเนินการตรากฎหมายและกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน รวมทั้งมาตรา ๗๕ (๔) ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐใช้หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการ

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๑๑๐๔ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๖ กำหนดว่าการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ได้แก่ การบริหารราชการเพื่อบรรลุเป้าหมายโดยไม่มีขั้นตอนปฏิบัติงานเกินความจำเป็นและประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวก

อนุสัญญาเกียวโต ได้กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการนำบทบัญญัติไปปฏิบัติ มาตรฐานข้อ ๑.๒ กำหนดว่า เงื่อนไขที่ต้องปฏิบัติตามและพิธีการศุลกากรที่ต้องปฏิบัติให้สำเร็จในการนำแนวปฏิบัติต้องระบุในกฎหมายแห่งชาติ รวมถึงเงื่อนไขและพิธีการศุลกากรเหล่านั้นต้องเรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งเป็นความมุ่งหมายตามความต้องการของกลุ่มการค้าเพื่อการอำนวยความสะดวกต่อการเคลื่อนย้ายสินค้าและเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพประสิทธิผลในการปฏิบัติตามกฎหมายศุลกากร และการควบคุมทางศุลกากรด้วย

พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ มาตรา ๕๘ กำหนดให้ทำการลำเลียง ถ้ายของ (ถ้ายลำ) ได้ต้องทำใบขนสินค้าเพื่อลำเลียงตามแบบที่กำหนดโดยได้รับอนุญาตและมีพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรกำกับอยู่ด้วย และมาตรา ๑๒๐ กำหนดให้ยกเอาบทพระราชบัญญัติศุลกากรนี้ขึ้นบังคับใช้ หากมีบทกฎหมายพระราชบัญญัติอื่นที่แตกต่างกับพระราชบัญญัติศุลกากรในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากร

จากบทบัญญัติของกฎหมายข้างต้นได้กำหนดแนวการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติราชการโดยมุ่งเน้นอำนวยความสะดวกแก่ผู้มารับบริการและไม่มีขั้นตอนการปฏิบัติงานเกินความจำเป็นสอดคล้องกับอนุสัญญาเกียวโตที่กำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานสากล อำนวยความสะดวกในด้านการค้าและต่อการเคลื่อนย้ายสินค้า โดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งต้องระบุไว้ในกฎหมายแห่งชาติรวมถึงเงื่อนไขและพิธีการศุลกากรต้องเรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ดังนั้น หากไม่มีกฎหมายที่กำหนดอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการออกใบเบิกทาง กำกับการนำไม้เคลื่อนที่กรณีการนำไม้ผ่านแดนโดยวิธีถ้ายลำแล้ว การออกใบเบิกทางก็จะไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นมาตรฐานสากลและขัดต่อวัตถุประสงค์ความมุ่งหมายทางการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะในกรณีที่ต้องการจะควบคุมการขนส่งสินค้าผ่านราชอาณาจักรไทย จำนวน ๑๒ ฉบับ โดยได้บัญญัติความหมายให้รวมความไปถึงการ “นำผ่าน” “ส่งผ่าน” “ควบคุมผ่าน” “เพื่อผ่าน” และ “ผ่านราชอาณาจักร” ไว้ในกฎหมายดังนี้

๑) พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. ๒๕๐๗ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ในมาตรา ๔ หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักร โดยมีการขนลงหรือขนถ่ายยานพาหนะ

๒) พระราชบัญญัติเชื้อโรคและพิษจากสัตว์ พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ในมาตรา ๔ หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักร โดยมีการขนถ่ายหรือเปลี่ยนพาหนะ

๓) พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ในมาตรา ๔ หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักรแต่ไม่รวมถึงการนำหรือส่งวัตถุออกฤทธิ์ผ่านราชอาณาจักรโดยมิได้มีการขนถ่ายออกจากเครื่องบินที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะระหว่างประเทศ

๔) พระราชบัญญัติปุ๋ย พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ในมาตรา ๓ หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักรซึ่งปุ๋ยเคมีโดยมีการขนถ่ายหรือเปลี่ยนยานพาหนะ

๕) พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ในความหมายของคำว่า “นำเข้า” ตามมาตรา ๔ ซึ่งคำว่า “นำเข้า” หมายความว่า นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำผ่าน

๖) พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ในมาตรา ๓ หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักรโดยมีการขนถ่ายหรือเปลี่ยนยานพาหนะ

๗) พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ในมาตรา ๔ หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักร

๘) พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พุทธศักราช ๒๔๙๙ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ไว้เป็นถ้อยคำในกฎหมาย ตัวอย่างเช่น มาตรา ๓๒ “ผู้ใดนำเข้า นำออก หรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งสัตว์ หรือซากสัตว์...”

๙) พระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์ และสิ่งที่ใช้ในการสงคราม พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้กำหนดคำว่า “ส่งผ่าน” และ “ควบคุมผ่าน” ไว้เป็นถ้อยคำในกฎหมาย ตัวอย่างเช่น มาตรา ๓ “... เพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศจะให้มีการควบคุมการส่งออกไปหรือการส่งผ่าน ป็นอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์...” และมาตรา ๔ (๒) “วิธีการเพื่อป้องกันการส่งอาวุธยุทธภัณฑ์...ที่ควบคุมผ่านไปยังประเทศหรือที่ที่ห้าม...”

๑๐) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้กำหนดคำว่า “นำผ่าน” ไว้เป็นถ้อยคำในกฎหมาย ตัวอย่างเช่น มาตรา ๖๔ “ในการนำผ่านซึ่งยาเสพติดให้โทษ...”

๑๑) พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้กำหนดคำว่า “เพื่อผ่าน” ไว้เป็นถ้อยคำในกฎหมาย ตัวอย่างเช่น มาตรา ๒๕ “ยานพาหนะใดที่เข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อผ่าน ป็นอกราชอาณาจักร...”

๑๒) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ได้กำหนดคำว่า “ผ่านราชอาณาจักร” ไว้เป็นถ้อยคำในกฎหมาย ตัวอย่างเช่น มาตรา ๗๐ “ห้ามมิให้ผู้ใดนำอาวุธปืน...ผ่านราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับหนังสืออนุญาต...”

จากการกำหนดความหมาย และถ้อยคำโดยชัดแจ้งของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความมุ่งหมายและการบังคับใช้กฎหมาย และในการนี้ได้มีพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่อยู่ในการกำกับดูแลของอธิบดีกรมป่าไม้ ซึ่งเป็นบุคคลเดียวกันกับการกำกับดูแลพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ แต่พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ไม่ได้กำหนดการควบคุมการส่งผ่านหรือนำผ่านราชอาณาจักรแต่อย่างใด แสดงได้ว่าหากกรมป่าไม้ต้องการควบคุมการส่งผ่านหรือนำผ่านราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ จำเป็นต้องแก้ไขบทบัญญัติให้มีสภาพบังคับเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ เสียก่อน อีกทั้งการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ กรณีการนำไม้ผ่านแดนเป็นการเพิ่มขึ้นตอนด้านพิธีการศุลกากร และขัดแย้งกับอนุสัญญาเกียวโต รวมทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่มุ่งให้หน่วยงานของรัฐอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการ และสัมพันธภาพระหว่างประเทศที่ดีต่อกัน

๒. มาตรการควบคุมกำกับสินค้า

กรมศุลกากรได้มีระเบียบวิธีปฏิบัติสำหรับการปฏิบัติพิธีการทางศุลกากรต่อสินค้า ซึ่งเป็นมาตรการควบคุมและกำกับสินค้าที่เป็นมาตรฐานสากล ๕ รูปแบบ คือ

๒.๑ นำเข้า (import) หมายถึง นำเข้ามาใช้หรือบริโภคในราชอาณาจักร

๒.๒ ส่งออก (export) หมายถึง ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร

๒.๓ นำกลับเข้ามา (re-import) หมายถึง ส่งออกไปก่อนแล้วจึงนำกลับเข้ามาภายหลัง

๒.๔ ส่งกลับออกไป (re-export) หมายถึง นำเข้ามาก่อนแล้วจึงส่งกลับออกไปภายหลัง

๒.๕ นำผ่าน หรือขนส่งผ่านประเทศ (transit or transshipment) หมายถึง ขนส่งสินค้าผ่านราชอาณาจักรโดยมิได้ใช้ประโยชน์หรือเกิดการบริโภคขึ้นในประเทศ สินค้าประเภทนี้จะไม่มีการในอันที่จะต้องเสียภาษี และไม่มีภาระในอันที่จะต้องขออนุญาตนำเข้าและส่งออกตามกฎหมายภายในประเทศทั้งหมด เว้นแต่อยู่ในข้อบังคับของกฎหมาย ๑๒ ฉบับข้างต้น

สำหรับการนำผ่านหรือส่งผ่านประเทศในลักษณะถ่ายลำ (transshipment) เป็นหลักสากลใช้เป็นมาตรการควบคุมสินค้าเหมือนกันทั่วโลกซึ่งเป็นการปฏิบัติพิธีการศุลกากรสำหรับประเทศไทยได้มีกฎหมายศุลกากร ซึ่งตราขึ้นไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๙ เพื่อรองรับหลักปฏิบัติพิธีการสากลดังกล่าว ประกอบกับกรมศุลกากรได้มีประกาศกรมศุลกากร ที่ ๙๑/๒๕๕๗ ว่าด้วยพิธีการถ่ายลำเป็นหลักปฏิบัติซึ่งเป็นมาตรการควบคุมสินค้าถ่ายลำอย่างหนึ่งโดยมีหลักปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขในการควบคุมกำกับของศุลกากร เช่น

๑) ต้องส่งมาโดยมีใบตราส่ง ชนิด THROUGH BILL OF LADING คือ แจ่งท่า ที่ หรือสนามบินต้นทางส่งในต่างประเทศ แจ่งท่า ที่ หรือสนามบินแห่งหนึ่งแห่งใดในราชอาณาจักรเป็นท่า ที่ หรือสนามบินถ่ายลำและแจ่งท่าปลายทางส่งในต่างประเทศ

๒) บัญชีสินค้าสำหรับเรือ จะต้องแจ่งท่าต้นทาง ท่า ที่ หรือสนามบินถ่ายลำ และท่าปลายทางตรงกับ THROUGH BILL OF LADING ที่กล่าวในข้อ ๑

๓) บัญชีสินค้าสำหรับเรือขาออกสำหรับของส่งออกที่เป็นของถ่ายลำ (transshipment cargo) จะต้องระบุด้วยว่าเป็นของถ่ายลำส่งมาจากประเทศใดและจะไปประเทศใด

๔) ของถ่ายลำต้องส่งออกต่างประเทศภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร

๕) เจ้าหน้าที่ศุลกากรไม่ได้ตรวจสินค้าที่ทำการถ่ายลำเพื่อจะขอผ่านแดนไปยังประเทศอื่น

๖) สินค้าที่ถ่ายลำเพื่อจะขอผ่านแดนจะอยู่ในอารักขาศุลกากรหรือการกำกับดูแลตลอดไปจนกว่าจะนำสินค้าส่งออกไปยังประเทศอื่น

๗) หากมีข้อสงสัยในสินค้าที่ถ่ายลำเพื่อจะขอผ่านแดนสามารถตรวจสอบได้ที่ต้นทางและปลายทางภายใต้การควบคุมของศุลกากร

จากข้อเท็จจริงข้างต้น จะเห็นได้ว่ามาตรการการควบคุมกำกับสินค้าผ่านแดนในลักษณะถ่ายลำนั้น มีกฎหมายและวิธีปฏิบัติตามที่กล่าวมาข้างต้นรองรับไว้อย่างชัดเจน และ

ถือเป็นการปฏิบัติตามหลักการค้าสากลซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลขององค์การศุลกากรโลก (WCO) มาอย่างยาวนาน หากการขนส่งไม้ผ่านแดนโดยวิธีถ่ายลำสินค้าผ่านประเทศไทยไปยังประเทศอื่น มีข้อบังคับให้ผู้รับขนส่ง (ไม่ใช่ผู้นำเข้าและไม่ใช่เจ้าของสินค้า) ต้องไปยื่นคำร้องขอออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ด้วยนั้น กรมศุลกากรเห็นว่าจะเป็นการปฏิบัติที่ขัดต่อหลักกฎหมายและอนุสัญญาในเรื่องการค้าระหว่างประเทศ อีกทั้งเป็นการเพิ่มขึ้นขั้นตอนในการปฏิบัติพิธีการทางศุลกากรและไม่เป็นการอำนวยความสะดวกในการบริการ ซึ่งขัดแย้งกับหลักสากลไม่สอดคล้องกับมาตรา ๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ และมาตรา ๘๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นอกจากนี้ กรมศุลกากรเห็นว่าการถ่ายลำสินค้าเป็นเรื่องอันเกี่ยวกับการศุลกากรโดยตรงจึงยอมตกอยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่วินิจฉัยไว้ในเรื่องเสรีที่ ๑๓๒/๒๕๕๑

กรมศุลกากรจึงขอทบทวนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) กรณีการดำเนินการเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมศุลกากร โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมป่าไม้) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า กรณีนี้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้เคยวินิจฉัยประเด็นปัญหาข้อกฎหมายไว้ในเรื่องเสรีที่ ๘๙/๒๕๕๑^๑ สรุปความได้ ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง บทบัญญัติเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ เป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรการในการควบคุมไม้ที่ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องต้องถือปฏิบัติด้วยหรือไม่ ประการใด เห็นว่า กฎหมายว่าด้วยป่าไม้มุ่งประสงค์จะคุ้มครองไม้และของป่า โดยกำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะทำไม้หรือเก็บหาของป่า รวมถึงการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่จะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และกฎหมายได้กำหนดกระบวนการควบคุมและตรวจสอบการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่โดยให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ต่อไปภายหลังจากกรณีที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๘^๒ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้

^๑บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการเกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๑๗๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๑ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๒มาตรา ๓๘ บทบัญญัติในส่วนนี้ให้ใช้บังคับแก่กรณีการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ต่อไปภายหลังที่

(๑) นำไม้หรือของป่าที่ได้รับใบอนุญาตให้ทำหรือเก็บออกจากสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ไปถึงสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตแล้ว

(๒) นำไม้ที่ทำโดยไม่ต้องรับอนุญาตออกไปถึงต้นป่าไม้ต้นแรกแล้ว

(๓) นำไม้หรือของป่าเข้ามาในราชอาณาจักร ไปถึงด่านศุลกากรหรือด่านตรวจศุลกากรที่นำเข้ามาแล้ว

(๔) นำไม้หรือของป่าที่รับซื้อจากทางราชการป่าไม้ ไปจากที่ที่ไม้หรือของป่านั้นอยู่

(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ และเนื่องจากใบเบิกทางดังกล่าวเป็นใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ดังนั้น ส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้องจึงต้องถือปฏิบัติตามบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการออกใบเบิกทางกำกับการนำไม้เคลื่อนที่ตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ด้วยเช่นกัน

ประเด็นที่สอง การนำไม้ซึ่งเป็นสินค้าผ่านแดนโดยวิธีการถ่ายลำ (transshipment) เป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้หรือไม่ และเมื่อนำไม้ดังกล่าวเคลื่อนที่ในราชอาณาจักร ต้องอยู่ในบังคับกฎหมายว่าด้วยป่าไม้หรือไม่ อย่างไร เห็นว่า นิยามคำว่า “นำเคลื่อนที่” ในมาตรา ๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ที่หมายความว่าทำให้ไม้หรือของป่าเคลื่อนจากที่ไปด้วยประการใด ๆ ประกอบกับความในมาตรา ๓๙^๒ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มุ่งประสงค์จะควบคุมการนำไม้และของป่าเคลื่อนที่ จึงได้กำหนดให้มีบทบัญญัติที่กำหนดกระบวนการควบคุมการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ ดังนั้น การนำไม้หรือของป่า “เข้ามา” ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๓๘ (๓) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ จึงหมายความว่ารวมถึงการนำไม้ซึ่งเป็นสินค้าผ่านแดนเข้ามาในราชอาณาจักรโดยวิธีการถ่ายลำ (transshipment) และเมื่อมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มิได้กำหนดยกเว้นให้การนำไม้ซึ่งเป็นสินค้าผ่านแดนเคลื่อนที่ไปเพื่อถ่ายลำไม่ต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ดังนั้น ผู้ที่นำไม้ซึ่งเป็นสินค้าผ่านแดนโดยวิธีการถ่ายลำเคลื่อนที่ต่อไปภายหลังที่นำไม้หรือของป่าเข้ามาในราชอาณาจักรไปถึงด่านศุลกากรหรือด่านตรวจศุลกากรที่นำเข้ามาแล้ว จึงต้องมีใบเบิกทางที่ออกโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ด้วย

เมื่อพิจารณากรณีที่กรมศุลกากรขอทบทวนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) แล้ว ไม่ปรากฏว่าได้เกิดข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ที่แตกต่างไปจากข้อเท็จจริงเดิมที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาไปแล้ว และข้อกฎหมายที่กรมศุลกากรยกขึ้นโต้แย้งนั้นเป็นประเด็นซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้ยกขึ้นพิจารณาโดยรอบคอบซึ่งได้พิจารณาถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายประกอบด้วยแล้ว โดยบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเคลื่อนที่นั้น เป็นวิธีการควบคุมไม้ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ เพื่อประสงค์ที่จะให้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ทราบว่ามีไม้ที่นำเคลื่อนที่ไปนั้นเป็นไม้ที่ได้มาจากที่ใด ได้มาตั้งแต่เมื่อใด ได้มาโดยวิธีใด จะนำเคลื่อนที่ไปที่ใด ใครเป็นผู้นำไป นำไปโดยวิธีใด ทั้งนี้ เพื่อมิให้มีการลักลอบการตัดไม้เพิ่มขึ้น รวมถึงมิให้มีการนำไม้ที่ได้มาโดยมิชอบมาสวมรอยเข้าไปแทนซึ่งการนำไม้เคลื่อนที่ไปนั้นเมื่อพิจารณาจากบทนิยามคำว่า “ไม้”^๓ แล้ว ถือได้ว่า ไม้ทุกชนิดและทุกสภาพลักษณะต่างก็อยู่ในความหมายตามนิยามดังกล่าว

^๑มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

๑๗๑

๑๗๑

(๑๐) “นำเคลื่อนที่” หมายความว่า ชักลาก หรือทำให้ไม้หรือของป่าเคลื่อนจากที่ไปด้วยประการใด ๆ

๑๗๑

๑๗๑

^๒มาตรา ๓๙ ผู้ใดนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ ต้องมีใบเบิกทางของพนักงานเจ้าหน้าที่กำกับไปด้วยตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง

^๓มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

๑๗๑

๑๗๑

(มีต่อหน้าถัดไป)

ส่วนการนำเคลื่อนที่นั้น เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้วเห็นได้ว่ากฎหมายค้ำึงถึงการเคลื่อนจากที่ไปเป็นประการสำคัญ ส่วนจะทำให้เคลื่อนจากที่ไปด้วยเหตุใดนั้นไม่จำกัดวิธีการนำเคลื่อนที่ และไม่ว่าจะนำเคลื่อนที่จากที่ใดไปยังที่แห่งใดในราชอาณาจักร รวมถึงไม่จำกัดระยะทางของการนำเคลื่อนที่ ซึ่งก็ย่อมต้องปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ทั้งสิ้น ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) จึงยืนตามคำวินิจฉัยเดิม

นอกจากนี้ การที่กรมศุลกากรให้เหตุผลว่า การถ่ายลำสินค้าเป็นเรื่องอันเกี่ยวกับการศุลกากรโดยตรงจึงย่อมตกอยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๑๒๐^๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ที่เคยวินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวไว้ในเรื่องการดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ (เรื่องเสร็จที่ ๑๓๒/๒๕๕๑)^๗ นั้น เห็นว่า กฎหมายว่าด้วยศุลกากรเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำของเข้าและส่งออก โดยของนั้นอาจเป็นของต้องเสียอากรหรือไม่ก็ได้และของนั้นอาจเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะซึ่งมาตรา ๑๒๐ กำหนดให้กรณีที่แตกต่างกันกับกฎหมายอื่นในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากร ให้ยกเอาพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ขึ้นบังคับ และกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศใดซึ่งจะได้ใช้ในภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ เว้นไว้แต่กฎหมายที่ใช้บังคับในภายหลังจะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่ามีความประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น มาตราดังกล่าวจึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่าเฉพาะกรณีที่เกี่ยวข้องแก่ศุลกากรเท่านั้น แต่บทบัญญัติตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองบำรุงรักษาป่าไม้อันเป็นทรัพยากรธรรมชาติให้ได้ผลดียิ่งขึ้น จึงกำหนดวิธีการควบคุมการนำไม้เคลื่อนที่ ซึ่งเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์พิเศษ ถือว่ากฎหมายดังกล่าวบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งแล้ว จึงไม่อาจงดเว้นการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ได้ ดังนั้น การนำไม้ผ่านแดนโดยวิธีการถ่ายลำ จึงต้องอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติในมาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นใช้บังคับในภายหลัง

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๕)

(๒) “ไม้” หมายความว่า ไม้สักและไม้อื่นทุกชนิดที่เป็นต้น เป็นกอ เป็นเถา รวมตลอดถึงไม้ที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร ไม้ไผ่ทุกชนิด ปาล์ม หวาย ตลอดจนราก ปุ่ม ตอ เศษ ปลาย และกิ่งของสิ่งนั้น ๆ ไม่ว่าจะถูกตัด ทอน เลื่อย ผ่า ถาก ขุด หรือกระทำโดยประการอื่นใด

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๑๒๐ เมื่อใดบทพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับบทกฎหมายพระราชบัญญัติ หรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ ณ บัดนี้ ท่านว่าในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้ยกเอาบทพระราชบัญญัตินี้ขึ้นบังคับ และกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศใดซึ่งจะได้ให้ใช้ในภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นไว้แต่ในกฎหมายพระราชบัญญัติหรือประกาศใหม่นั้นจะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่า มีประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๐๒๔๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ส่วนการนำเคลื่อนที่นั้น เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้วเห็นได้ว่ากฎหมายค่านึงถึงการเคลื่อนจากที่ไปเป็นประการสำคัญ ส่วนจะทำให้เคลื่อนจากที่ไปด้วยเหตุใดนั้นไม่จำกัดวิธีการนำเคลื่อนที่ และไม่ว่าจะนำเคลื่อนที่จากที่ใดไปยังที่แห่งใดในราชอาณาจักร รวมถึงไม่จำกัดระยะเวลาของการนำเคลื่อนที่ ซึ่งก็ย่อมต้องปฏิบัติตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ทั้งสิ้น ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) จึงยืนตามคำวินิจฉัยเดิม

นอกจากนี้ การที่กรมศุลกากรให้เหตุผลว่า การถ่ายลำสินค้าเป็นเรื่องอันเกี่ยวกับการศุลกากรโดยตรงจึงย่อมตกอยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๑๒๐^๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ที่เคยวินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวไว้ในเรื่องการดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ (เรื่องเสร็จที่ ๑๓๒/๒๕๕๑)^๗ นั้น เห็นว่า กฎหมายว่าด้วยศุลกากรเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำของเข้าและส่งออก โดยของนั้นอาจเป็นของต้องเสียอากรหรือไม่ก็ได้และของนั้นอาจเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ซึ่งมาตรา ๑๒๐ กำหนดให้กรณีที่แตกต่างกันกับกฎหมายอื่นในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากร ให้ยกเอาพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ขึ้นบังคับ และกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศใดซึ่งจะได้ใช้ในภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ เว้นไว้แต่กฎหมายที่ใช้บังคับในภายหลังจะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่ามีความประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น มาตราดังกล่าวจึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่าเฉพาะกรณีที่เกี่ยวข้องแก่ศุลกากรเท่านั้น แต่บทบัญญัติตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองบำรุงรักษาป่าไม้อันเป็นทรัพยากรธรรมชาติให้ได้ผลดียิ่งขึ้น จึงกำหนดวิธีการควบคุมการนำไม้เคลื่อนที่ ซึ่งเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์พิเศษ ถือว่ากฎหมายดังกล่าวบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งแล้ว จึงไม่อาจตเว้นการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ได้ ดังนั้น การนำไม้ผ่านแดนโดยวิธีการถ่ายลำ จึงต้องอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติในมาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นใช้บังคับในภายหลัง

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๕)

(๒) “ไม้” หมายความว่า ไม้สักและไม้อื่นทุกชนิดที่เป็นต้น เป็นกอ เป็นเถา รวมตลอดถึงไม้ที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร ไม้ไผ่ทุกชนิด ปาล์ม หวาย ตลอดจนจุนราก ปุ่ม ตอ เศษ ปลาย และกิ่งของสิ่งนั้น ๆ ไม่ว่าจะถูกตัด ทอน เลื่อย ผ่า ถาก ขุด หรือกระทำโดยประการอื่นใด

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๑๒๐ เมื่อใดบทพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับบทกฎหมายพระราชบัญญัติ หรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ ณ บัดนี้ ท่านว่าในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้ยกเอาบทพระราชบัญญัตินี้ขึ้นบังคับ และกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศใดซึ่งจะได้ใช้ในภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นไว้แต่ในกฎหมายพระราชบัญญัติหรือประกาศใหม่นั้น จะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่า มีประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น

^๖บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๐๒๕๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อนึ่ง การนำไม้เคลื่อนที่นั้น เห็นว่าไม่เป็นเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรตามนัยของ มาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เพราะบทบัญญัติตามมาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มีเจตนารมณ์ที่จะควบคุมการเคลื่อนย้ายไม้โดยเฉพาะ จึงไม่อาจเทียบเคียงกับแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ในเรื่องเสรีที่ ๑๓๒/๒๕๕๑ ได้

สำหรับบทบัญญัติของกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ที่กรมศุลกากรยกขึ้นมาเพื่อขอทบทวนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) นั้น เห็นว่า กรมศุลกากรและกรมป่าไม้ควรประสานกันเพื่อให้สามารถปฏิบัติตามกฎหมายทั้งสองฉบับ เกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ และเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน อันจะเป็นไปตามหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๖

(คุณพรทิพย์ จਾਲะ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๕๕๑